Har şi glorie

Psalmul 84

Hamilton Smith

© SoundWords, Online începând de la: 23.01.2020, Actualizat: 24.01.2020

soundwords.de/ro/a12172.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Introducere

Acest Psalm frumos redă experienţele rămăşiţei temătoare de Dumnezeu a lui Israel din ziua din urmă, când ei, eliberaţi din captivitatea îndelungată, vor reveni la locuinţa lui Dumnezeu în Sion. Duhul harului, care străbate acest Psalm, ne permite aici, spre deosebire de alţi Psalmi, să facem mai uşor o aplicare la creştin, căci şi acesta este pe cărarea pelerinajului spre casa Tatălui în înălţime. Sunt trei teme, care subîmpart psalmul în trei părţi:

- Frumuseţea casei lui Dumnezeu, spre care merge psalmistul, şi binecuvântarea/fericirea acelora care locuiesc în această casă (Psalmul 84.4,5 „(84:4) Ferice de cei care locuiesc în casa Ta; ei Te vor lăuda fără încetare! Oprire. (84:5) ⍰ Ferice de omul a cărui putere este în Tine: în inima lor sunt croite drumuri!“).
- Experienţele pe drumul care conduce spre această casă, şi binecuvântarea/fericirea aceluia care merg pe acest drum (Psalmul 84.6-7 „(84:6) Trecând prin valea plângerii, ei o fac un izvor; şi ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. (84:7) Ei merg din putere în putere, se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion.“).
- Mângâierea rugăciunii şi binecuvântarea/fericirea omului care se încrede în Domnul (Psalmul 85.8-12 „(85:8) ⍰ Voi asculta ce va spune Dumnezeu, Domnul, pentru că El va vorbi de pace poporului

Său şi sfinţilor Săi. Dar ei să nu se mai întoarcă la nebunie. (85:9) Da, mântuirea Lui este aproape de cei care se tem de El, pentru ca gloria să locuiască în ţara noastră. (85:10) Bunătatea şi adevărul s-au întâlnit, dreptatea şi pacea s-au sărutat. (85:11) Adevărul va răsări din pământ şi dreptatea va privi din ceruri. (85:12) Şi Domnul va da ce este bine şi ţara noastră îşi va da rodul.“).

Astfel ne este prezentată aici o binecuvântare întreită:

- binecuvântarea de a locui acolo unde locuieşte Dumnezeu
- binecuvântarea de a merge pe drumul care conduce spre locuinţa lui Dumnezeu;
- binecuvântarea de a te încrede în Dumnezeu în mersul pe acest drum (Psalmul 84.4,5,12 „(84:4) Ferice de cei care locuiesc în casa Ta; ei Te vor lăuda fără încetare! Oprire. (84:5) ⍰ Ferice de omul a cărui putere este în Tine: în inima lor sunt croite drumuri!“ „(84:12) ⍰ Doamne al oştirilor, ferice de omul care se încrede în Tine!“).

Locuinţa lui Dumnezeu (Psalmul 84.1-3)

Psalmul 84.1-3: Către mai-marele muzicii. Pe ghitit. Un psalm al fiilor lui Core. 1. Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor! 2. Sufletul meu doreşte şi chiar tânjeşte după curţile Domnului; inima mea şi carnea mea strigă după

Dumnezeul cel viu. 3. Chiar vrabia a găsit o casă, şi rândunica un cuib pentru ea, unde şi-a pus puii; altarele Tale, Doamne al oştirilor, Împăratul meu şi Dumnezeul meu! 4. Ferice de cei care locuiesc în casa Ta; ei Te vor lăuda fără încetare! Oprire.

Psalmul începe cu o expresie a bucuriei pentru casa lui Dumnezeu – „Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor!” Inima temătoare de Dumnezeu recunoaşte, că ea a fost chemată să locuiască la Dumnezeu, în locuinţa proprie a lui Dumnezeu. Faptul că Dumnezeu Însuşi, Dumnezeul cel viu, este acolo face această locuinţă aşa de plăcută pentru inima psalmistului. Tot ce este în curţile din faţă ale acesteia vorbeşte despre gloria lui Dumnezeu. Acolo Dumnezeu este revelat pe deplin, şi deoarece El Se arată deplin, El poate fi cunoscut pe deplin. Sufletul doreşte să ajungă în aceste curţi ale gloriei, căci inima şi carnea nu pot fi satisfăcute dacă ele sunt despărţite de Dumnezeul cel viu.

În acelaşi duh credinciosul priveşte spre casa Tatălui: o casă în care totul vorbeşte despre Dumnezeu Tatăl. Credinciosul se află în împrejurări potrivnice, în care cel care se teme de Dumnezeu suferă, unde răul se înmulţeşte, atât în lume cât şi

între aceia care se numesc copii şi popor al lui Dumnezeu; acolo unde voinţa omului se impune şi gloria omului este pusă în scenă; şi acolo unde aparent Dumnezeu nu intervine, ci este liniştit şi retras. Cu toate acestea credinţa ştie că Dumnezeu trăieşte şi ea priveşte spre locuinţa lui Dumnezeu. Acolo se vede că Dumnezeu este Dumnezeul cel viu, şi totul vesteşte gloria lui Dumnezeu. Casa, spre care noi mergem, este realmente desăvârşită în sfinţenie şi dragoste; dar ce ar fi un loc desăvârşit fără Acela căruia Îi aparţine casa, şi fără Hristos, Acela care ne face cunoscut pe Tatăl.

Sufletul adevăratului israelit cunoaşte că Acela care dă o locuinţă pentru pasăre şi un cuib pentru rândunică (respectiv o casă pentru păsărea fără valoare şi un loc de odihnă păsării neostoite; remarca redacţiei), cu siguranţă are un loc de odihnă şi pentru poporul Său: „Altarele Tale, Doamne al oştirilor, Împăratul meu şi Dumnezeul meu!” (Psalmul 84.3). Credinciosul poate spune, că Dumnezeu a pregătit un loc de odihnă pentru poporul Său în jertfa primită a lui Hristos: „Pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispăşire, prin credinţa în sângele Lui, pentru arătarea dreptăţii Sale, ..., în timpul de acum, astfel încât El să fie drept şi să-l îndreptăţească pe acela care este din credinţa în Isus” (Romani 3.25,26).

Însă dacă Dumnezeu a dobândit poporului Său în altarul Său un loc sigur de odihnă, atunci El a făcut aceasta cu scopul de a aduce pe poporul Său la Sine, ca să locuiască cu El în casa Sa. În această locuinţă ei Îl vor „lăuda fără încetare” (Psalmul 84.4). Dacă Hristos devine jertfa mare pe altarul de pe Golgota, aceasta trebuie să dea naştere la un popor care cântă lui Dumnezeu în casa Sa. Acela, care a scos strigătul, „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”, putea răspunde: „Totuşi, Tu eşti Cel Sfânt, Tu, care locuieşti în mijlocul laudelor lui Israel” (Psalmul 22.1,3). El a murit ca să satisfacă sfinţenia lui Dumnezeu (respectiv, să împlinească cerinţele ei) şi să dobândească un popor care cântă cântări de laudă. Înaintea ochilor noştri se înalţă frumuseţea locuinţei lui Dumnezeu – unde Dumnezeu va locui în mijlocul unui popor care cântă cântări de laudă.

Acolo dragostea Ta se-odihneşte
Şi fericirea în jur stăpâneşte.
Peste măsură binecuvântaţi în Tine,
Te laudă, Te adoră toţi pe Tine.

Cărările (Psalmul 84.5-7)

Psalmul 84.5-7: 5. Ferice de omul a cărui putere este în Tine: în inima lor sunt croite drumuri! 6. Trecând prin valea plângerii, ei o fac un izvor; şi ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări. 7. Ei merg din putere în putere, se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion.

Psalmistul începe într-un mod foarte frumos cu binecuvântarea locuinţei lui Dumnezeu. După aceea el ne prezintă drumul care conduce la această locuinţă. Acesta este şi felul de a proceda al Domnului, atunci când în ultima lui vorbire prezintă adevărul ucenicilor Lui. El nu vorbeşte mai întâi despre încercările şi împotrivirile de pe drum, ca apoi, la sfârşitul vorbirii Sale, să le prezinte binecuvântarea casei Tatălui. Domnul alege un drum mai bun: El începe vorbirea în Ioan 14 cu prezentarea frumuseţii casei Tatălui. Înainte ca noi să fim chemaţi să pornim în călătorie, să ne expunem încercărilor şi greutăţilor ei, ne este asigurată gloria casei, spre care conduce această călătorie. Ca şi psalmistul, noi mergem pe drum prin vale, în lumina cetăţii aflate pe munte.

Această călătorie ne este prezentată în versetele 5-7. În versetul 5 noi suntem văzuţi ca aceia care merg pe cărări croite – *noi înaintăm.* În versetul 6 suntem în valea plângerii – *noi*

trecem. În versetul 7 se vede Sionul – în care *noi intrăm.* „Drumurile croite”, care conduc în Sion, trec prin ţara vrăjmaşului. Uneori drumul pare să fie lung şi aspru şi înceţoşat, şi sufletul ostenit îşi doreşte să fie la sfârşitul călătoriei. De aceea cea mai mare necesitate pentru călătorie este puterea. Această putere se găseşte numai în Dumnezeu, de aceea psalmistul spune: „Ferice de omul a cărui putere este în Tine.”

Pasajul din Noul Testament, care mai mult decât toate celelalte descrie cărarea călătoriei în zilele rele, începe cu încurajarea: „Întăreşte-te în harul care este în Hristos Isus” (2. Timotei 2.1). Dacă locuinţa lui Dumnezeu este ţelul preocupării inimii, atunci şi drumul într-acolo va avea un loc în inimă. Dacă pentru inima noastră cărarea pelerinajului este puţin atrăgătoare, nu revelează aceasta atunci o inimă care este puţin captivată simţământul pentru gloria patriei din înălţime, la care am fost chemaţi?

După aceea ne sunt prezentate însuşirile acestui drum. El trece prin „Valea plângerii”. Ea nu este o simplă vale a încercărilor şi împotrivirilor, ci este o vale a plângerii. „Plânsul” nu vorbeşte numai de încercări, ci şi de experienţele în încercări. Privite în

ele însele, încercările ar putea să ne împietrească; experienţele, care sunt învăţate în încercări – „plânsul”, care exprimă simţămintele adânci ale sufletului înaintea lui Dumnezeu în timpul încercărilor – devin un izvor al binecuvântării pentru suflet. Acela care îşi ia puterea din Dumnezeu şi Îi aducem îngrijorările sale, va transforma „valea plângerii” într-un „loc de izvor” al binecuvântării spirituale. În duhul psalmistului, apostolul poate spune lui Timotei, că el îşi aminteşte de lacrimile lui (2. Timotei 1.4 „(1:4) dorind mult să te văd, amintindu-mi de lacrimile tale, ca să mă umplu de bucurie –“). El şi-a amintit nu numai de încercările lui Timotei, ci şi de „lacrimile”, care au luat naştere prin aceste încercări.

În afară de aceasta, pe drumul care conduc spre casa lui Dumnezeu, este şi „ploaia timpurie”, care acopere valea cu binecuvântări (Psalmul 84.6 „(84:6) Trecând prin valea plângerii, ei o fac un izvor; şi ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări.“). Ploaia vorbeşte despre ceva, care vine de sus – întreaga slujbă a lui Hristos, pe care Duhul lui Dumnezeu o aduce de sus, ca să învioreze şi să bucure inima. Expresia „ploaia timpurie” descrie ploaia liniştită şi plăcută, care înviorează terenul în timpul semănatului (Deut 11.14 „(11:14) Eu voi da ţării voastre ploaie la timpul ei, ploaia timpurie şi ploaia târzie; şi îţi vei strânge grâul şi mustul şi untdelemnul.“). „Valea plângerii”

pregăteşte sufletul pentru primirea lucrării de har a lui Hristos venită din cer.

Astfel sufletul, înviorat de izvoarele de jos şi de ploaia timpurie de sus, înaintează din putere în putere. Aceste cuvinte nu înseamnă nicidecum o rezervă de putere, la care se adaugă mereu mai multă putere, indiferent cât de mult creşte puterea. Ele prezintă mai degrabă o alimentare proaspătă cu putere de la o zi la alta.

Sfârşitul sigur al călătoriei este, că fiecare călător se va înfăţişa înaintea lui Dumnezeu în Sion (Psalmul 84.7 „(84:7) Ei merg din putere în putere, se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion.“). S-ar putea ca noi să ne prăbuşim pe drum, şi cu regret se întâmplă aşa ceva. S-ar putea să ne oprim pe drum, s-ar putea să devenim dezgustaţi de drum, s-ar putea să devenim slabi în a urma pe Domnul; dar cu tot eşecul şi toată slăbiciunea toţi vor ajunge înaintea lui Dumnezeu în Sion. Dacă Domnul a spus „Oile Mele ... nicidecum nu vor pieri niciodată” (Ioan 10.28), atunci putem fi siguri că toate oile Lui vor ajunge în cele din urmă în patrie. Ele merg mai departe pe drumul lor; una după alta dispar privirii noastre, dar fiecare în parte se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion. Şi acolo în final se vor întâlni toate.

Curând vor înceta şi suferinţe şi temeri,
Şi-n patria noastră curând vom intra.
Ierusalimul ceresc se-arată privirii,
Şi ziua glorificării noastre nu va-ntârzia.

Ultimele lacrimi din ochi rapid se usucă.
Priveşte-L pe El în nori revenind.
Cerească şi pură bucurie gusta-vom:
A Tatălui dragoste şi-a Domului Însuşi având.

Rugăciunea (Psalmul 84.8-12)

Psalmul 84.8-12: 8. Doamne, Dumnezeul oştirilor, ascultă rugăciunea mea; pleacă urechea, Dumnezeul lui Iacov! Oprire. 9. Tu, scutul nostru, vezi, Dumnezeule, şi priveşte faţa unsului Tău. 10. Pentru că mai bună este o zi în curţile Tale decât o mie *în altă parte.* Aş vrea mai bine să stau în pragul casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutăţii. 11. Pentru că Domnul Dumnezeu este un soare şi un scut; Domnul va da har şi glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăţie. 12. Doamne al oştirilor, ferice de omul care se încrede în Tine!

Psalmul se încheie cu rugăciunea sufletului temător de Dumnezeu, care este în călătorie pe drumul care duce spre casa lui Dumnezeu. Într-un fel deosebit de frumos psalmistul se adresează lui Dumnezeu ca „Dumnezeul oştirilor” şi ca „Dumnezeul lui Iacov”. Psalmistul se adresează lui Dumnezeu conştient fiind de maiestatea Sa divină şi de puterea Sa, ca Dumnezeu al oştirilor; şi ca la Acela care are orice har, şi cu care îl leagă o relaţie de legământ: Dumnezeul lui Iacov. Dumnezeu a intrat în legătură cu Iacov pe baza harului suveran, şi Dumnezeu a dovedit lui Iacov, care mereu a eşuat, orice har pe tot parcursul pelerinajului lui. Dumnezeul puterii şi Dumnezeul harului, cu care noi suntem în legătură, este Acela care ne poate duce pe drumul spre glorie.

După aceea psalmistul exprimă în rugăciunea lui motivul încrederii lui, prin aceea că el priveşte la Dumnezeu: „Tu, scutul nostru, vezi, Dumnezeule, şi priveşte faţa unsului Tău!” (Psalmul 84.9). Cine altul, dacă nu Hristos este Unsul lui Dumnezeu? Baza tuturor binecuvântărilor noastre – baza întregii noastre încrederi – constă în aceea, că Hristos este tot ceea ce Dumnezeu doreşte de la El, şi că El a făcut tot ceea ce Dumnezeu voia să aibă făcut, aşa că harul Lui se poate revărsa în binecuvântare pentru păcătosul nedemn. Dumnezeu priveşte

la Hristos ca la Acela care a fost uns pentru a face lucrarea mare, şi Dumnezeu este satisfăcut în Hristos şi cu lucrarea făcută de El. De aceea Dumnezeu poate fi un scut pentru credincios. El îl poate apăra de judecată, de moarte şi de toată puterea vrăjmaşului, pe baza a tot ce El a găsit în lucrarea lui Hristos. Sufletul face cu adevărat bine să se bazeze pe satisfacţia pe care Dumnezeu a găsit-o în Hristos, şi să spună: „Priveşte faţa Unsului Tău!”

În lumina gloriei care va veni, lumea şi tot ce poate oferi ea poate fi lăsată în urmă. Ce pot oferi corturile răutăţii în comparaţie cu curţile Domnului? O zi în curţile Sale este mai bună decât o mie de zile petrecute în împrejurările cele mai favorabile în locuinţele oamenilor. În cel mai bun caz lumea are un cort provizoriu ca locuinţă; Domnul ne duce într-o patrie veşnică.

Cu Dumnezeul puterii şi al harului înaintea sufletului său, binecuvântat şi primit în Preaiubitul, cu spatele lui îndreptat spre lume şi cu faţa îndreptată spre glorie, credinciosul poate înainta pe drumul său având conştienţa binecuvântată, că Dumnezeu este un soare şi un scut. El este lumina, care ne călăuzeşte într-o lume întunecată, şi scutul, care ne apără de o

lume rea. Zi după zi El ne dă harul necesar; şi harul, care a început pe pământ, se va sfârşi în glorie în înălţime. Nimic altceva decât gloria este răspunsul potrivit la harul Său. Greutatea veşnică de slavă este singurul răspuns potrivit la bogăţia nespus de mare a harului Său. La începutul călătoriei noastre harul ne-a căutat şi ne-a găsit; la sfârşitul călătoriei ne aşteaptă gloria. Între harul de la început şi gloria de la sfârşit Domnul „nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăţie” (Psalmul 84.11).

Asigurat pe deplin de „harul”, „gloria” şi toată „bunătatea” lui Dumnezeu, sufletul poate încheia cu cuvintele: „Ferice de omul care se încrede în Tine!” (Psalmul 84.12). Noi putem cânta:

Grăbeşte-nainte, de la har la glorie,
Tare-n credinţă, prin rugăciune înaripat,
Veşnicia cerească ţelul tău să fie.
Condus, iubit de Dumnezeu, în patrie-ai intrat.

Tradus de la: Gnade und Herrlichkeit

Titlul original: „Grace and Glory“
din *Edification,* Anul 6, 1932, pag. 197–205

Traducere: Ion Simionescu